

Heinrich Rudolph Redecker

**Rector Universitatis Rostochiensis Heinricus Rudolphus Redeker/ I.U.D. P.P. ...
Ad exequias, quas Puellae ... Annae Margarethae, Vir ... Dn. Michael Laurentii
Ecclesiastes ad D. Jacobi ... paratas cupit. Omnes Reipub. Acad. cives officiose
& amanter invitat**

Rostochii: Kilius, 1667

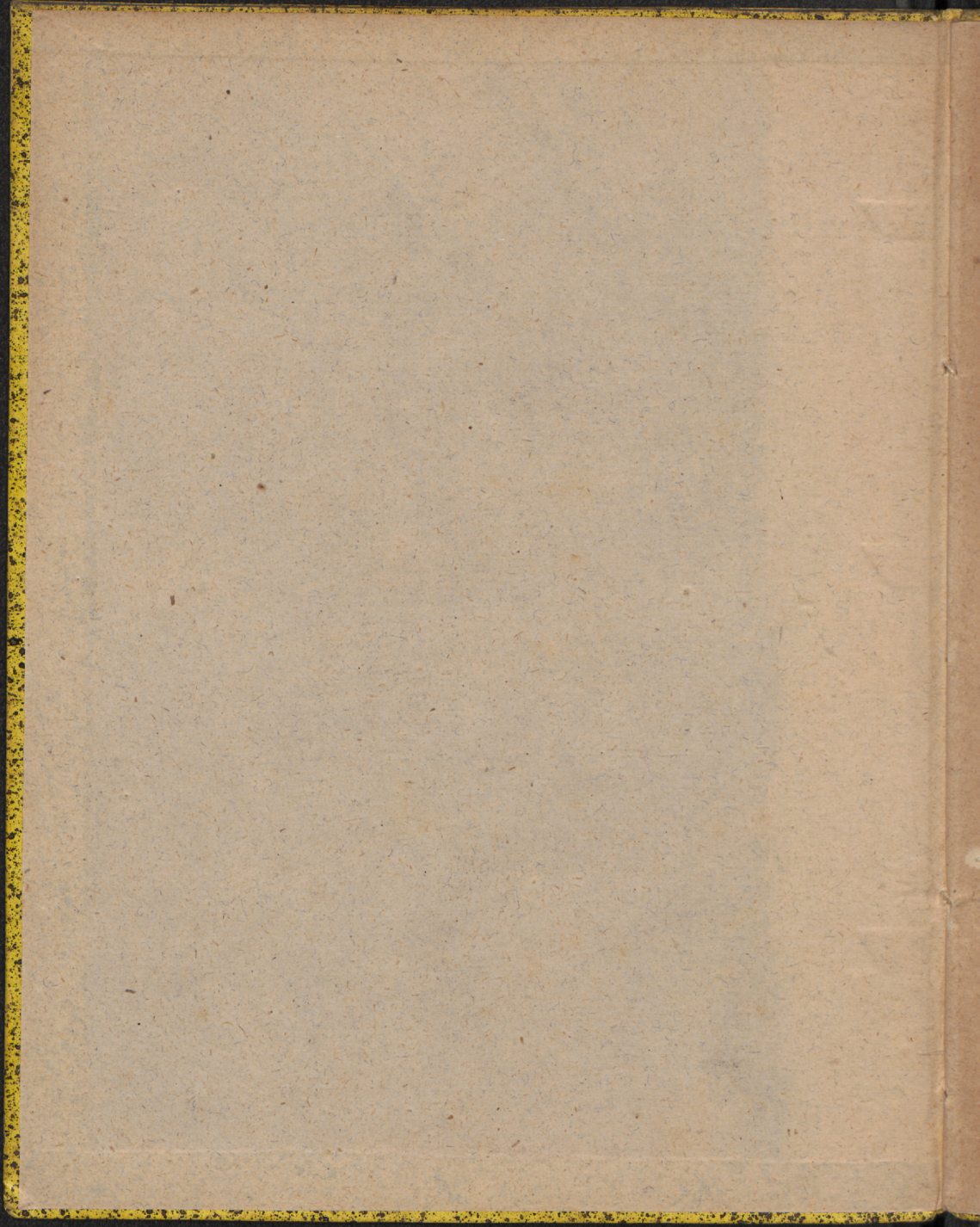
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn771916485>

Druck Freier Zugang

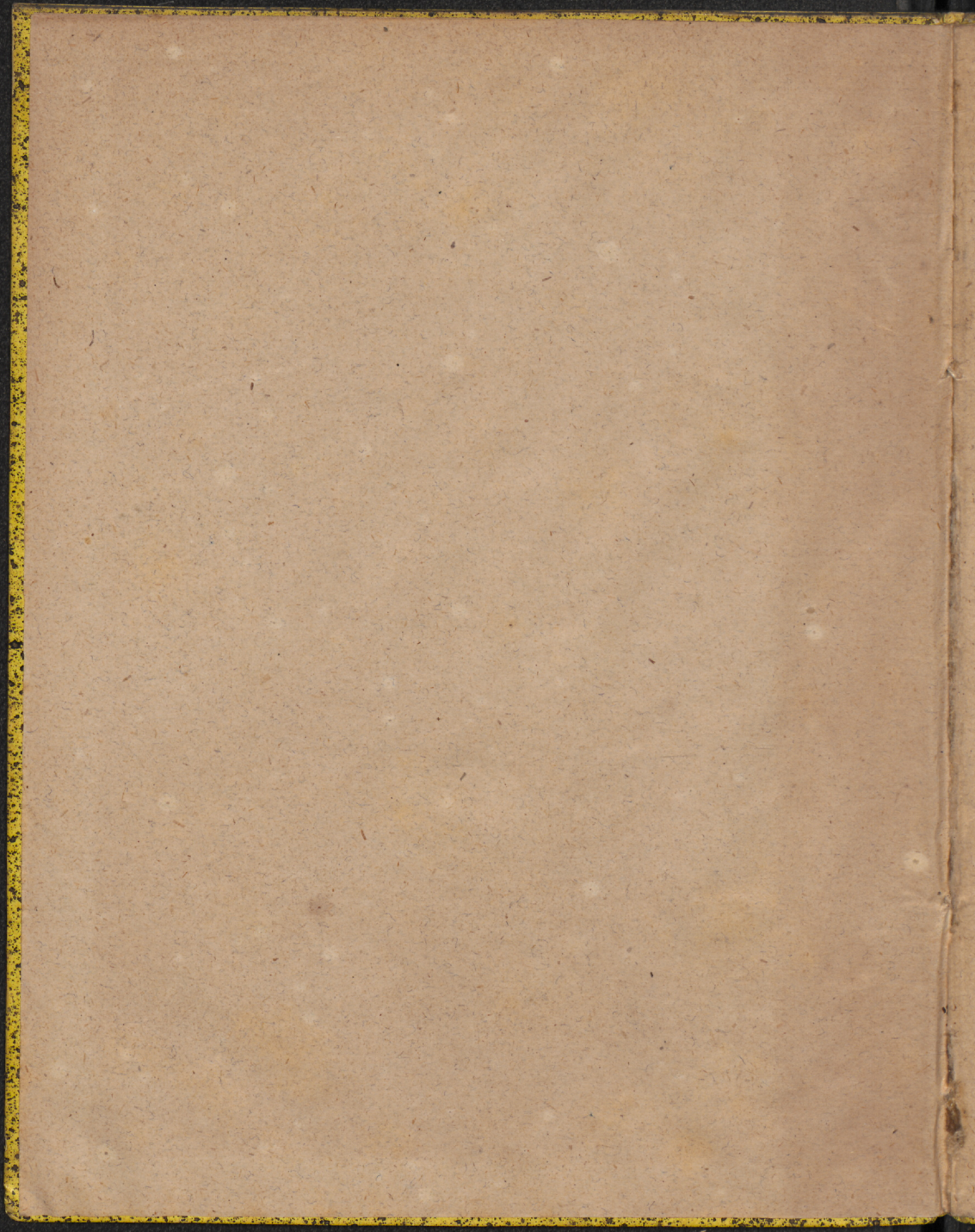

Redeker, H. R.
in
A. M. Laurenz.

Rostock, 1667.

RECTOR 111.
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

HEINRICUS RU-
DOLPHUS *Redeker*/

J. U. D. P. P. Sereniss. Ducis Mechl. Consil.
& Consistorii Ducalis Assessor.

Ad exequias,
quas

Puella Elegantissima
Filiola sua Charissima

ANNÆ MAR-
GARETHÆ,

Vir Mult. Reverendus & Clarissimus

DN. MICHAEL LAURENTII

Ecclesiastes ad D. Jacobi vigilan-
tissimus,

in ade Jacobæâ hodiè horâ. Iparatas cupit.

Omnes Reipub. Acad. cives of-
ficiose & amanter invitat.

ROSTOCHII, Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr. 1667

Salutem!

Iscentur in hoc mundi
theatro tristia lætis, & sub-
textis bonis mala semper sunt.
Et hæc fatali quadam lege, &
immortalis Dei sanctione, ita
evenire, ipse rerum mortali-
um ordo ostendit. Neque
enim sapientissimus rerum
omnium arbiter sinceram &
perpetuam vult esse volupta-
tem humanam, sed sollicitum aliquid sapius interve-
nire sinit. In eamque sententiam communi homi-
num suffragio itum est, ut verissimum Comici effa-
tum credant saniores: *Ita cuique comparatum est, in æta-
te hominum, voluptati ut mœrorum comes consequatur.* Has
enim vices & vicissitudines mortalium 'conditio ha-
bet, ut, secunda ex adversis, ex secundis iterum ad-
versa nascantur. Hujus rei si velim argumenta con-
quirere, vel exempla contexere, magnus tum ex sa-
cris, tum ex profanis literis sese offerret cumulus, imò
ex omnibus orbis & vitæ humanæ partibus collecti-
cottidiani eventus id testatum faciunt. Nec sane o-
pus est operosius in id inquirere, quod præsens etiam
dies docet, ubi puellæ elegantissimæ, quæ nondum
Semis-

Semissem anni in hac mortalitate absolvit, exequiæ parantur. Nemo enim illorum, qui humanitatis lege reguntur, ignorare potest, quantum parentibus obveniat gaudium, dum liberi, in quibus familiæ splendor residet, nascuntur, & quantus iterum dolor animis parentum injiciatur, dum converso mortalitatis ordine è medio tolluntur, & in herba ipsa, quod ajunt, conculcantur, adeoque in ipso ætatis flore pereunt. Egregiè in hanc rem scribit Symmachus ad Protadium: *Nata, inquit, sobolis primus parentes dñes hilarat, mox pii metus brevem gratiam fugant:* verba quidem pauca sunt, sed admodum ponderosa, & ad rem præsentem apprimè facientia. Quis enim exprimere novit illam lætitiã, & illud gaudium, quod, ex liberorum procreatione, parentibus subnascitur? longam siquidem sibi spem faciunt futuræ, & in secula duraturæ felicitatis, quando vivam sui imaginem contemplantur. Solent enim liberi, qui aliquid bonæ indolis ostendunt, majorum suorum dignitatem æmulari, & ad paternarum laudum adspirare felicitatem. Inde Antoninus Pius, cum ultimam vitæ horam instare præsentisceret, admissis amicis, sententiam suam de filio, quem reliquit in vivis, aperuit: *Se æquo animo mori, inquiens, dum filium relinqueret. Eandemque opinionem de Alexandro Magno Philippus Macedo apprehendit. Sed, Deum immortalem! quantus sæpe succedit brevi gaudiõ mœror? quot audiuntur gemitus ac ploratus? quanti sentiuntur dolores, qui omne vestigium prioris gaudi extingunt, quoties spes concepta decollat, & in ipsis cunis succumbunt, qui amplam parentibus lætitiã promittebant. Expertus nocipsum est in hoc anno Vir Reverendus & Clarissimus Dns MICHAEL LAURENTII, Ecclesiastes fidelissimus, quando filiolam elegantissimam ANNAM MARGARE-*

GARETHAM, 31. die Januar. feliciter natam, 24. die Julii ejusdem anni, denatam luget. Expertus hic est, quod lætitiã comitetur dolor, & quod hæc duo, Deo sic disponente, indissolubili nexu cohæreant, & adamantinis confringantur vinculis. Ulti enim ex felici dilectissimæ conjugis partu, tanquam ex dono cœlitus concesso, maximum concepit gaudium, cum præprimis filiolarum suavissimam amplexus est: Ita jã ex immaturâ ejus morte, postquam in ipsis cunis expiravit, maximo mœrore colliditur. Percepit illud gaudium, illamque spem concepit optimus pater, quam concipere solent illi quibus amor liberorum solet esse cordi, considerans secum liberos esse divinæ benedictionis indubitatum argumentum, & , ut Regius Psaltes loquitur, Dei hereditatem, proinde non potuit non in sinu gaudere suo, quoties suavissimam suam filiolarum amplexus est, & felicissimi matrimonii fructus vidit. Filiolarum enim hanc voluptatem ac delicias suas, inter molestias seculi, esse putavit. Quamvis enim filia magnitudine animi masculis cedat, attamen, *Euripide teste*, blanditiæ eisdem longe superat. Sed quod perceperat gaudium, mox à tergo dolor infecutus est, & quam conceperat spem, vix extremis, ut dicunt, attigit digitis. Nec minus insperatus hujus filiolarum obitus matri, quæ cum conjunctissimo suo marito, idem gaudium & eandem longioris vitæ spem conceperat, gravissimum luctum intulit, pectusque ejus vehementissimè percussit, dum mors tenerissimam hanc infantem, in cunis adhuc vagientem, tam immaturè abstulit. Usque adeo brevis & fugax est hominis vita, levisque & fallax humana lætitiã, ut nihil constans aut perpetuum dicere possimus, illudque ipsum quod nos felicitatem vocamus, felicitatem præsentissimum. Ut discamus omnes, quot
quot

quot nostrū superstant, mori, id nos doceat assidua mor-
 tis rapina, & præsens exemplum. Meminisse ergo debe-
 mus, non morituros nos aliquando, id enim securita-
 tis est nota, sed cottidiè nos mori. *Brevēs dies, Jobo*
teste, hominis sunt, numerus mensum ejus apud Deum
est: Constituti sunt termini ejus qui præteriri non poterunt.
 Et non tantum non præteriri dies illi decretorii, imò
 nec sciri quam sint vicini possunt. Proinde ut simus
 immunes à morte, sive ea subitò, sive serò advenerit,
 semper cogitanda mors est. Verum enim vero quam-
 vis gravis sit hic dolor, quem ex immatura filiolar
 morte maestissimi perceperunt parentes, ipsi tamen ex
 sacro codice, quod Christianum in morem confiten-
 tur, maximum solamen hauriunt, quando in volun-
 tate Domini quiescunt, & luctui modum ponunt, dum
 certissimi credunt, eam non periisse, sed prævisse ex
 hoc miserabili calamitatum teatro ad æternam felici-
 tatem. Non enim amissa, sed, quia Deo placuit, di-
 missa & præmissa est. *Cæterum ex honestissimis majo-*
ribus nata est in Dno defuncta virguncula ANNA MAR-
GARETHA, Patre, jam tum laudato, Dno MICHAELE
LAURENTIO &c. Matre autem, fœmina matronaliūre
virtutum ornamento conspicua, ANNA Boltzen / Amplissi-
mi atq; Consultissimi DN. THEODORI Suters Urbice hujus
Reipublice Consulis gravissimamici nostri honori, qui pœdula
hujus obitum itidem acerbè dolet, privignâ charissimâ.
Avum paternum habuit Virum Amplissimum & Prudentis-
simum MICHAELEM Laureng / Senioresem & Camerari-
um hujus urbis, cum videret, meritissimum, Aviam pa-
ternam vero laudat Fœminam sui sexus dotibus decoratis-
simam, ANNAM Rochen. Avus maternus fuit. Vir Pru-
dentissimus JOHANNES Bolte / Senatorio Ordini quon-
dam ascriptus, Avia vero materna, Fœmina Clarissima
MARGARETHA Martens / commemoratur, qua paulo
ante

ante suo obitu filiola huic defuncta ad caelos viam stravit.
Proavus à patre laudatur, Vir Integerrimus MICHAEL,
Laurens / Civis hujus urbis primarius, qui uxorem habuit
ornatissimam TILSCHE Schmedes / Amatrem
Proavus refertur, Vir honestate & dexteritate morum cla-
rus JOACHIMUS Bolte / Civis & Zytbopæus inter pri-
mos primus, cui conjux fuit charissima & dexterrima scæ-
mina, ANNA Schulten. Hæc honestis simis majoribus
pie defuncta nostra virguncula post Deum vita sua originem
debet, atque protinus ipso, quo lucem aspexit, die, quia in-
peccatis, uti omnes omnino homines, concepta erat & gene-
rata, Christo per sacrum baptismum oblata & pars Ecclesie
Christiana, cuius caput Christus, cooptata est. ex quo tempore
maximam spem sibi parentes fecerunt, si defuncta nostra a-
dolesisset, ipsam eleganti indole, quam integra vires osten-
debant, instructam, Dei glorie promovenda servitutam olim,
quod ipsum tamen Omniscius ille rerum omnium arbiter, se-
cundum suam divinam providentiam, quandoquidem ani-
ma defuncta ipsi optime in hac ætate placuit, ne malitia ullæ
ipsam perverteret, secus voluit, adeoque obitum ipsius & disces-
sum ex hoc mundo eò citius maturavit, siquidem sub finem præ-
terlapsi mensis Junii, circa festum D. Johannis Baptista gra-
vissimam quandam tussim cum continua febris perferensit.
Quamvis autem parentes morbo illo cognito omnem restitu-
enda valetudinis curam adhibuerint, & Excellentiß. & Ex-
perientissimum Dn. D. JOHANNEM BACKMEISTE-
RUM, Med. D. & P. P. nec non Arbiatrum peritissimum. Col-
legam & Compatrem nostrum honoratissimum, ad se accer-
serint, qui optima consilia & curam diligentissimam in cu-
randa hac defuncta impendit, nihilominus tamen non fuit in-
consilio aut ope humanâ, uti hæc a morbo, indies ingravescente,
relevar etur, sed malum hocce arte doctâ longè plus valuit, a-
deoque ita increbuit, ut nullus Medicina humana incurandâ

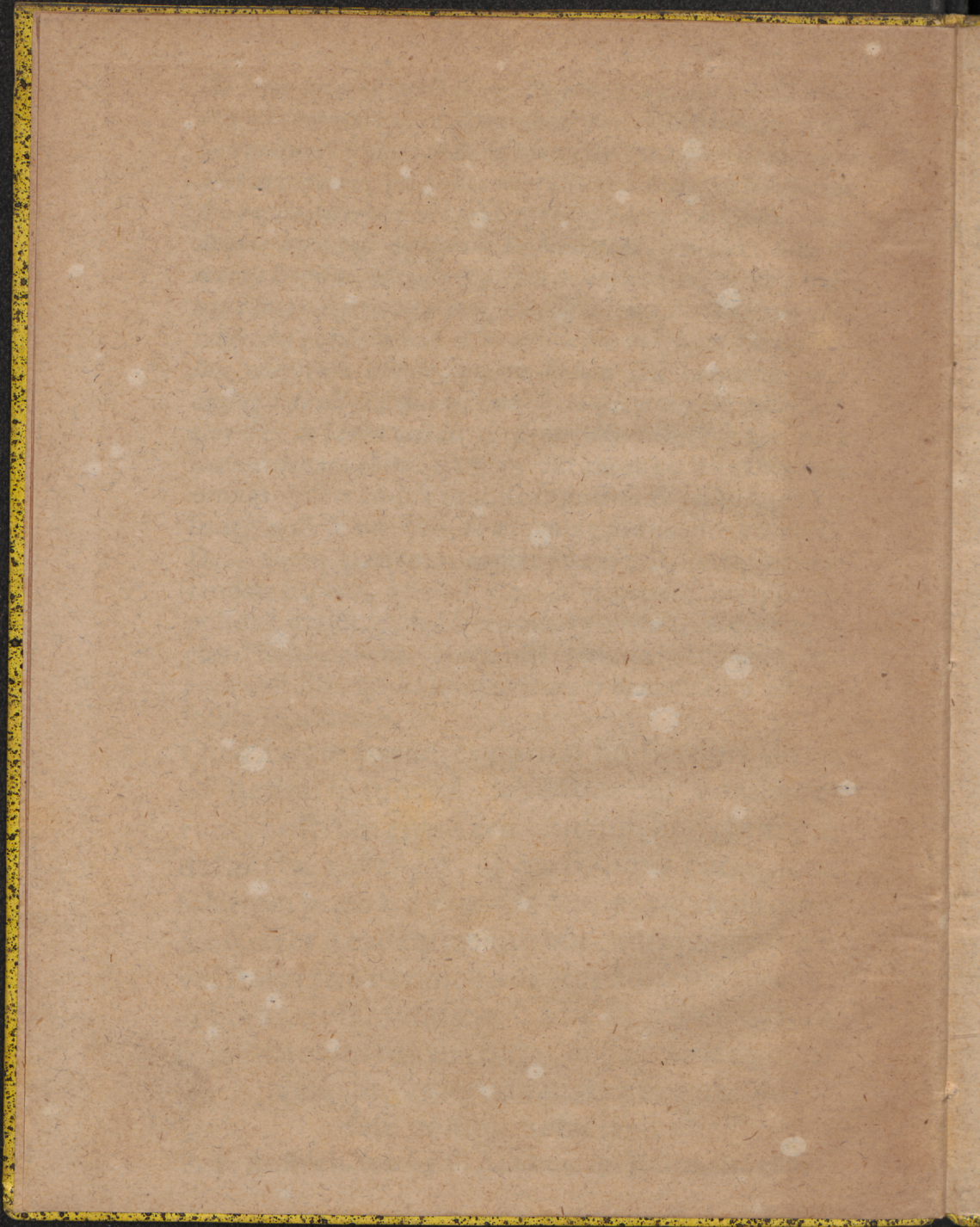
illâ

illa locus superesse videretur: Ex quo tempore cum omnia mor-
tem minarentur, calidissima quidem preces ad Deum pro ipsius
valetudine redintegranda fuse sunt, sed hora mortis jam dum
aderat, quam, uti nullus mortalium, ita nec defuncta no-
stra potuit superare vel prætergredi, ideoque 24. Julii, qua-
drante hora post septimam vespertinam, in Deo, vite &
mortis Domino, placidè & piè, in tenerrima ætatis suæ parte,
nondum 25. septimanas integras, siquidem 6. hora defecerant,
consecuta, obdormiuit. obitu autem suo magnum parentibus
suis mœrorem intulit, quippe dudum illis exoptatus erat
conjugii fructus, quem, cum se consecutos jam putassent,
ecce spes in herba occidit & floris diurni instar vix nata
iterum denata fuit. Jam autem inter cœlestes recepta
omnes miseri hujus mundi angustias & tribulationes
longè post se reliquit, & æternis gaudiis, in conspectu
Dei, quem cum tota cœlitum turmâ, indefinenter
laudat, fruitur, quam sortem & vices parentes ipsi non
possunt invidere, sed Dei potius voluntati acquiescere
cum Hiobo debent. Dominus enim, qui eam dedit, ite-
rum abstulit, ipsius nomen semper benedictum esto in
secula seculorum.

Quia autem parentes optimi hodiernum diem
ad defuncti funeris deductionem constitue-
runt, nostrum etiam erit ultimum honorem piè
defunctæ exhibere, & mæstissimis Parentibus
solatium præbere. Proinde omnes cujuscunq; or-
dinis cives Academicos, prout cujuscunq; dignitatis
vel statû ratio exposcit, rogatos monitosq; volo,
ut hora 1. post meridiem hodie in æde Jacobææ
frequentes, ad funeris hujus deductionem, con-
veniant, & mortalitatis suæ singuli
sefe commonefaciant.

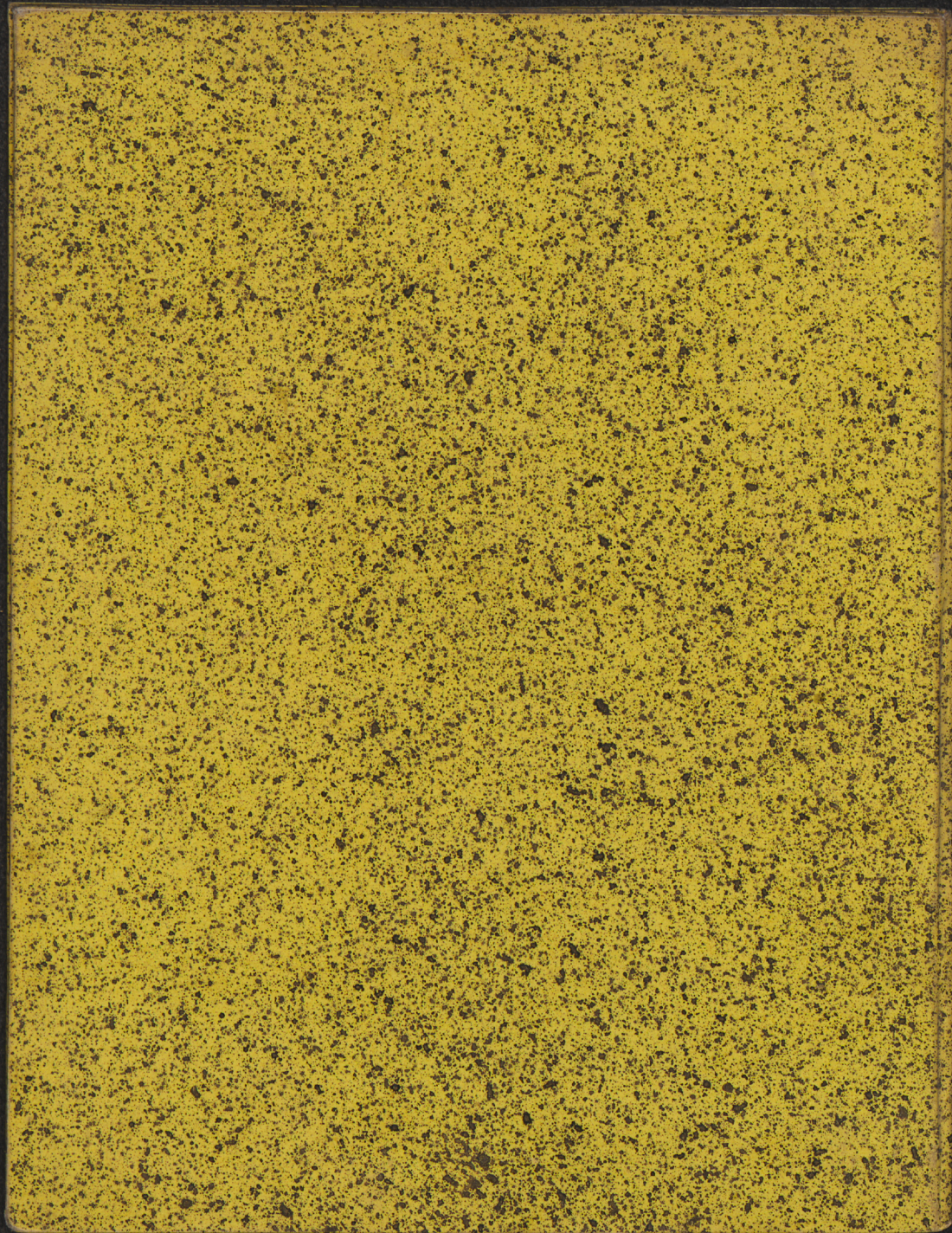
P. P. Rostoch. sub sigill. Acad. die 29. Julij Anno 1667.

GARETHAM, 31. die Januar. feliciter na
Julii ejusdem anni, denatam luget. Ex
quod lætitiã comitetur dolor, & q
Deo sic disponente, indissolubili nexu
adamantinis confringantur vinculis. U
lici dilectissimæ conjugis partu, tanquam
litus concessio, maximum concepit ga
præprimis filiolarum suavissimam amplexu
immaturâ ejus morte, postquam in ip
vit, maximo mœrore colliditur. Perc
dium, illamque spem concepit optimus
concupere solent illi quibus amor liber
cordi, considerans secum liberos esse
dictionis indubitatum argumentum,
Psalmes loquitur, Dei hereditatem, pro
tuit non in sinu gaudere suo, quoties si
am filiolarum amplexus est, & felicissim
fructus vidit. Filiolarum enim hanc volu
licias suas, inter molestias seculi, esse p
vis enim filia magnitudine animi mascul
men, *Euripide teste*, blanditiæ eisdem
Sed quod perceperat gaudium, mox
insecutus est, & quam conceperat spem
ut dicunt, attigit digitis. Nec minus in
filiolarum obitus matri, quæ cum conjunct
rito, idem gaudium & eandem longio
conceperat, gravissimum luctum intul
ejus vehementissimè percussit, dum
mam hanc infantem, in cunis adhuc va
immaturè abstulit. Usque adeo brev
hominis vita, levisque & fallax huma
nihil constans aut perpetuum dicere po
que ipsum quod nos felicitatem vocant
net præsentissimum. Ut discamus o

